

LIBRIS

We know
books

Scott și Kimberly Hahn

Drumul nostru spre Biserica Romei

Traducere din limba germană de
Petru Adrian Cioica

Galaxia Gutenberg
2010

Cuprins

Cuvânt introductiv	9
Prefață	11
Introducere	13
1. Din leagăn la Cristos	15
2. De la lucrul cu tineretul la căsătorie	28
3. O nouă înțelegere a Legământului	41
4. Propovăduirea și trăirea Legământului ca familie	62
5. Scott în căutarea Bisericii	79
6. Unul dintre noi se întoarce acasă, la Roma	108
7. Disputele într-o căsătorie de confesiuni diferite	121
8. O reunire „rom-antică”	144
9. Viața ca familie catolică	195
Încheiere	209

1. Din leagăn la Cristos

Scott:

Dintre cei trei copii ai părinților mei, Molly Lou și Fred Hahn, eu am fost cel mai mic. Am fost botezat după ritualul presbiterian. Familia mea era, după nume, protestantă. Pentru mine și familia mea biserica și religia nu prea aveau vreo importanță, decât dacă era din motive de societate, fără o convingere mai adâncă.

Îmi amintesc când am fost ultima oară în biserica noastră. Pastorul a vorbit despre problemele pe care le avea în ce privește nașterea feciorelnică și învierea trupească a lui Isus. În mijlocul predicii m-am sculat în picioare și am ieșit afară. Îmi amintesc cum mă gândeam că, deși nu eram sigur de ceea ce credeam, eram măcar atât de sincer încât să nu critic în fața tuturor oamenilor ceea ce mai târziu trebuia să predic. Mă întrebam de asemenea: „De ce acest bărbat nu demisionează din serviciul său în Biserica Presbiteriană și nu se duce acolo unde sunt susținute convingerile lui de credință?”. Nu puteam bănui că odată mă voi afla și eu în fața aceleiași întrebări.

Ceea ce făceam, dacă era bine sau greșit, făceam cu pasiune. Fiind un adolescent tipic, pierdusem orice interes pentru biserică. Tot ce era însă pământesc mă preocupa cu ardoare. Normal că necazul nu s-a lăsat așteptat: pe baza diferitor acuzații urma să apar, ca infractor, în fața

tribunalului pentru minori. Confruntându-mă cu o posibilă condamnare la câțiva ani de închisoare, abia am reușit să scap de această pedeapsă cu ajutorul unor minciuni, primind, în schimb, șase luni sub supraveghere. Spre deosebire de prietenul meu cel mai bun, Dave, mie îmi era teamă de cum va decurge viața mea în continuare. Știam că trebuie să schimb ceva. Viața mea intrase într-un declin vertiginos, iar eu nu mai aveam nici un fel de control asupra mea.

Îmi dădeam seama că pe Dave nu-l interesau toate acestea. Știam că era catolic. Însă, când se dădea mare că îl mințea pe preot în scaunul de spovedanie, mă lămuream de seriozitatea credinței lui: câtă fățarnicie! Puteam doar să-i spun: „Dave, sunt atât de fericit că nu trebuie să-i spun vreodată unui preot păcatele mele!”. Nu aveam habar despre ce vorbeam.

În primii mei ani la liceu, Domnul a adus în viața mea un student pe nume Jack. Era lider de grup la Young Life, o organizație asemănătoare bisericii, care voia să transmită Evanghelia tinerilor ca mine și prietenii mei care nu frecventau deloc Biserica. Jack a devenit un bun prieten al meu și relația noastră însemna mult pentru mine. Juca baschet pe-afară cu noi, după școală eram împreună și apoi ne ducea cu mașina lui acasă.

După ce Jack m-a cunoscut mai bine m-a invitat la o întâlnire a organizației Young Life. Politicos i-am spus: „Mulțumesc frumos, dar nu.” Nu aveam nici un chef de o întâlnire religioasă, chiar dacă nu avea nimic de-a face cu vreo biserică.

Atunci Jack mi-a atras atenția că va veni și o anume fată pe nume Kathy. Trebuie să fi știut că tocmai umblam după Kathy. Așa că i-am spus: „Mai vedem.” Apoi a mai menționat că unul dintre cei mai buni chitariști din Pittsburgh, un anume Walt, va cânta la această întâlnire, iar

apoi va mai rămâne și va cânta împreună cu toți cei interesați să cânte la chitară.

După cum Jack știa preabine, pe atunci cântatul la chitară devenise practic pentru mine ca o religie. Tot restul la un loc nu era atât de important pentru mine. Cel puțin aveam de-acum o scuză bună în fața prietenilor mei atunci când urma să mă duc la Young Life.¹

Și chiar m-am dus. Am povestit puțin cu Kathy și am cântat la chitară cu Walt. Într-adevăr se pricepea. M-a învățat câteva acorduri noi. Săptămâna următoare eram din nou acolo; și apoi m-am dus iar și iar. La fiecare întâlnire Jack vorbea despre o istorioară din Evanghelie și ni-l prezenta pe Isus viu în fața ochilor. Pe lângă aceasta el ne confrunta mereu cu adevăratul mesaj al Evangheliei: noi suntem păcătoși și avem nevoie de mântuire. Isus a murit pe cruce pentru a ne răscumpăra din păcatele noastre. Pentru a fi salvați trebuie să-l acceptăm ca Domnul și Mântuitorul nostru personal. Aceasta nu se întâmplă automat. Eu ascultam, însă nu eram prea impresionat.

O lună mai târziu, Jack m-a întrebat dacă am chef să vin și eu la o reculegere de sfârșit de săptămână. „Nu, mulțumesc”, am spus eu, „am alte planuri!”. Atunci mi-a spus că și Kathy va fi acolo – tot sfârșitul de săptămână. Ce tip subtil! „Celelalte planuri” puteau să mai aștepte.

Responsabilul ne-a prezentat Evanghelia într-un mod clar, dar provocator. În prima seară a spus: „Uitați-vă la cruce. Iar dacă vă închipuiți că puteți să treceți cu vederea păcatele voastre, atunci vreau să vă rog să priviți mai atent și mai îndelung realitatea”. El mi-a spus pentru prima dată că păcatele mele au fost într-adevăr acelea care l-au răstignit pe Isus pe cruce.

În seara următoare ne-a provocat într-un alt fel. A spus: „Dacă voi credeți că puteți să tratați superficial

iubirea lui Dumnezeu, atunci uitați-vă din nou la cruce. Iubirea lui Dumnezeu a fost cea care l-a dus pe Isus acolo”. Până în momentul acela consideram iubirea lui Dumnezeu ceva sentimental. Însă crucea era orice altceva, numai sentimentală nu.

Bărbatul acela ne-a invitat să-i dăruim viața noastră lui Cristos. Am văzut cum mulți dintre ceilalți s-au lăsat convinși, dar eu am rămas deoparte. Nu voiam să mă las captivat de atmosfera aceea sentimentală. Voiam să aștept. Dacă ceea ce am auzit în seara aceasta este adevărat, atunci va fi adevărat, mă gândeam, și peste o lună. Astfel m-am întors acasă și am amânat decizia de a-mi dăruia viața lui Cristos.

La sfârșitul acela de săptămână îmi cumpărasem două cărți. O lună mai târziu, într-o seară, am citit dintr-o suflare *Why You Believe* de Paul Little, precum și niște pasaje din cartea lui C. S. Lewis *Mere Christianity*. Aceste cărți mi-au dat un răspuns la multe întrebări care priveau evoluția, existența lui Dumnezeu, posibilitatea existenței minunilor, învierea lui Isus și autenticitatea Sfintei Scripturi..

Pe la două noaptea am stins lumina, m-am întors în pat și m-am rugat: „Doamne Isuse, sunt un păcătos. Cred că tu ai murit pentru a mă salva. Vreau să-ți încredințez viața mea – chiar în această clipă. Amin.”

Am adormit. N-au fost nici coruri de îngeri, nici sunete de trompete și nici un clocot de senzații. Totul părea așa de lipsit de senzațional. Când însă, în dimineața următoare, am văzut cele două cărți, mi-am amintit de decizia mea și de rugăciunea mea. Am știut că ceva s-a schimbat.

Și prietenii mei au observat că ceva s-a schimbat. Dave, prietenul meu cel mai bun, unul dintre cei mai

îndrăgiți băieți ai școlii, a sesizat că nu mai voiam să mă droghez. M-a luat de-o parte și mi-a zis: „Scott, scuză-mă, dar nu mai vrem să avem nimic de-a face cu tine. Eu și ceilalți credem că tu spionezi pentru poliție după droguri”. „Ce prostii”, am răspuns eu, „doar știi foarte bine că nu e adevărat”.

„Habar n-am ce este adevărat. În orice caz, tu te-ai schimbat și noi pur și simplu nu mai vrem să avem de-a face cu tine. Să trăiești sănătos!”. Și au dispărut.

Am rămas mască. După ce cu o lună în urmă îmi predasem viața lui Cristos, acum eram singur, fără vreun prieten la școală. Mă simțeam trădat! M-am întors spre Dumnezeu și am spus: „Doamne, ți-am dăruit viața mea, iar tu mi-ai luat prietenii. Ce înseamnă asta?”

Dumnezeu voia să las baltă tot ce stătea în calea relației mele cu El. Firește, nu puteam să știu asta pe atunci. Era greu și mergea încet. În următorii doi ani însă, s-au dezvoltat prietenii adevărate, care erau veritabile și solide.

Cu puțin timp înainte de terminarea celui de-al doilea an de liceu am făcut transformatoarea și vigoaroasa experiență a harului divin ce vine odată cu convertirea. În anul școlar următor am făcut experiența foarte personală unei efuziuni a Spiritului Sfânt care mi-a schimbat viața. Aceasta a lăsat în mine o foame înșafiată după Sfânta Scriptură. M-am îndrăgostit până peste cap de Cuvântul lui Dumnezeu – îndrumătorul infailibil al vieții noastre de creștini – și de studiul teologiei.

Ultimi doi ani de liceu i-am petrecut cântând la chitară și studiind Biblia. Jack și prietenul său Art m-au inițiat în Scriptură. În ultimul an Art m-a luat cu el de câteva ori la seminarul lui cu dr. John Gerstner.

Personalitățile istorice ale creștinismului, la care eram cel mai receptiv și despre care Jack și Art vorbeau

neîncetat, erau marii reformatori protestanți Martin Luther și Jean Calvin. M-am ocupat mai întâi cu Martin Luther: cum a redescoperit Evanghelia – cel puțin așa mi se părea mie – și cum s-a despărțit apoi cu totul de Biserica Catolică. Am început să-i devorez operele.

Consecința acestui fapt a fost că în mine a crescut cu timpul o puternică atitudine anticatolică. Eram atât de convins de ce citeam încât m-am decis ca referatul la seminarul de limba engleză al doamnei Dengler, să-l scriu despre concepțiile lui Luther. Mănat de un impuls misionar, voiam să-i luminez și să-i eliberez pe catolicii prinși în legalismul nebiblic al unei îndreptățiri prin fapte. Luther mă făcuse să înțeleg că credincioșii catolici credeau că sunt salvați prin faptele lor, în timp ce Biblia predica îndreptățirea doar prin credință: *Sola fide*.

Luther a declarat odată de la amvon că ar putea să comită adulter de o sută de ori pe zi fără ca aceasta să compromită justificarea sa în fața lui Dumnezeu. Aceasta a spus-o desigur la modul retoric, însă pe mine m-a impresionat foarte mult și am povestit-o multor prieteni catolici.

Un anticatolicism poate fi, de fapt, cu totul rațional. Dacă ostia, care este cinstită de către catolici, nu este Cristos – și eu eram convins că nu era – atunci îngenunchierea și rugatul în fața Euharistiei, așa cum le practică credincioșii catolici, sunt fapte idolatrice și blasfemice.

Eram convins de lucrurile acestea. Și făceam tot ce ținea de mine ca să-i conving și pe ceilalți. Vă rog să mă înțelegeți, anticatolicismul acesta înfocat izvora din zelul meu pentru Dumnezeu și din preocuparea sinceră și bine intenționată de a-i ajuta pe catolici să fie creștini. La urma urmei, fuseseră catolici care beau și înjurau mai mult decât mine înainte să devin creștin. Așa că știam de cât de mult ajutor aveau nevoie.

Pe vremea aceea eram prieten cu o catolică. Am vorbit cu ea despre o carte care era văzută ca Biblia anticatolicismului – astăzi știi că este plină de falsificări și minciuni despre Biserică: *Roman Catholicism* de Lorraine Boettner. Prietena mea a citit-o, iar apoi mi-a scris cât îmi era de recunoscătoare: nu va mai merge niciodată la Liturghie. Mai târziu am dat cartea la mulți alții. Îi muțumeam lui Dumnezeu cu toată sinceritatea și orbirea că puteam să fiu atât de folositor.

Bunica Hahn fusese singura catolică din familia noastră. Era un suflet calm, modest și sfânt. Fiindcă eram singura persoană „religioasă” în familie, după moartea ei, tata mi-a dat mie obiectele ei religioase. Mă uitam la ele cu scârbă și dispreț. Am luat rozarul ei și l-am rupt. Mă rugam: „Doamne eliberează-o din lanțurile catolicismului, care au ținut-o prizonieră”.

Cărțile ei de rugăciune le-am sfâșiat și le-am aruncat, în speranța că sufletul ei nu căzuse în plasa acestor aiureli suspertițioase. Învățasem să văd aceste lucruri ca pe un balast inventat de oameni pentru a face complicată o Evanghelie simplă și mântuitoare. (Nu sunt nicidecum mândru că am făcut toate acestea. Vorbesc însă despre acestea pentru a arăta cu câtă implicare și onestitate își susțin creștinii „biblici” concepțiile lor anticatolice). Eu nu eram anticatolic de dragul fanatismului. Eram anticatolic din convingere.

O întâmplare o dovedește. Spre sfârșitul anilor mei de școală eram pe drum spre școală pentru a merge la un examen, când am trecut pe lângă casa fostului meu prieten Dave.

În camera lui lumina era aprinsă, așa că m-am gândit să trec pe la el ca să îi zic la revedere înainte de a termina școala și de a pleca la colegiu.

Am sunat la ușă. Mama lui Dave mi-a deschis ușa și m-a poftit înăuntru. Cred că aflase că devenisem credincios. Chiar se bucura să mă vadă. Tocmai când intram în casă, Dave a coborât pe scări și și-a luat haina pe el. Când m-a văzut a rămas surprins pe loc.

„Scott!?”

„Dave!”

„Haide sus.”

La început eram cam sceptic. Apoi am povestit și am povestit. Râdeam și ne povesteam totul ca în vremurile de demult. Ceea ce mie mi s-a părut un sfert de oră au fost de fapt două ore. De examen uitasem cu desăvârșire! Când mi-am amintit cu groază de el, am zis dintr-o dată: „Stai puțin. Și tu aveai geaca pe tine când am venit. Îmi pare rău. Probabil că te-am reținut de la ceva.”

Dintr-o dată i s-a schimbat expresia feței. „De ce ai venit în seara asta pe la mine?” „Numai pentru a-mi lua rămas bun și să-ți doresc toate cele bune.”

„Dar de ce în această seară?”

„Habar nu am. De ce? Ai pierdut ceva important?”

Mă uitam la acest băiat mare și impozant, care fusese atât de sportiv, de distractiv și de iubit, iar vocea sa începu să tremure: „Când ai venit, tocmai voiam să...”. Și-a băgat mâna în geantă și a scos din ea o frânghie cu un laț la capăt. „Voiam să mă sugrum. Azi după-amiază mă suisem într-un pom în livadă și voiam să o fac. Atunci au trecut două fete pe acolo. Viața mea mi-am distrus-o deja, m-am gândit, de ce să le-o distrug și pe a lor? O fac în seara asta când se face întuneric. Tocmai voiam să plec, când ai venit tu.”

A început apoi să plângă și m-a rugat să mă rog pentru el. Ne-am îmbrățișat și am început pe loc să mă rog pentru el.

La ieșirea din casă am observat crucifixul agățat pe perete lângă ușa de la intrare. Mă gândeam: ce păcat că nu a auzit niciodată Evanghelia. Fiind afară, am privit înspre stele și i-am spus lui Dumnezeu: „Doamne, nu știam ce avea de gând. Dar tu știai, nu-i așa? Dacă vreodată ai nevoie de cineva ca mine ca să-i ajuți pe oameni ca și Dave... eu îți stau la dispoziție. Folosește-te de mine mai des – în special când este vorba să-i ajuți pe catolici”.

Kimberly:

Cu puțin înainte să bată clopotele de Crăciun, în anul 1957, tata a primit vestea că primul său copil tocmai s-a născut: Kimberly Lorraine. Era nemaipomenit de fericit și el și mama.

Părinții mei, Jerry și Patricia Kirk, m-au învelit în haina rugăciunii din prima clipă când au știut că urma să mă nasc, până în ziua de astăzi. Mă hrăneau cu cuvântul lui Dumnezeu așa cum mă hrăneau cu mazăre și cartofi. M-au botezat pe când eram bebeluș și m-au învățat credința, din fragedă copilărie. Erau un bun exemplu pentru mine, aprofundau relația lor cu Domnul și creșteau în viața lor spirituală. Iubirea dintre ei și iubirea lor pentru Domnul mi-au dat un fundament inestimabil pentru credința mea. Ce moștenire bogată! Împreună cu psalmiștii puteau să spună: „Milele Tale, Doamne, în veac le voi cânta, din neam în neam voi vesti adevărul Tău cu gura mea (Ps 89,2).

Fiindcă îmi iubeam părinții, îl iubeam pe Dumnezeul pe care îl iubeau ei. Fiindcă aveam încredere în părinții mei, credeam în Dumnezeul în care credeau ei și credeam că a înfăptuit tot ce îmi povesteau ei despre El. Credeam că ce scrie în Biblie este adevărat, fiindcă ei ziceau că este. Și totuși odată și odată sosește momentul în care fiecare dintre noi

trebuie să se hotărască dacă cerințele pe care le are Isus de la noi sunt sau nu adevărate.

Când eram în clasa a șaptea am avut într-o zi ocazia să mă decid. Provenind dintr-o familie creștină, eram unul dintre acei copii „buni”, care nu comit multe și mari păcate cu fapta, ci mai mult cu gândul. Păcatele cu omisiunea erau mai grave decât păcătuirea propriu-zisă. Dar în acea zi eram cu totul conștientă cât de mult păcătuisem față de Dumnezeu și am ascultat cu deosebită atenție predica dr. Lloyd Ogilvie.

Familia Kirk 1962.

Kimberly stă în poalele mamei sale.

Evanghelia am acceptat-o cu profundă convingere: Dumnezeu mă iubea și tânjea ca eu să trăiesc cu El și pentru El. Însă păcatele mele mă despărțeau de El. Aceste păcate trebuiau să-mi fie iertate pentru a mă putea apropia de Dumnezeu. De aceea venise Isus pe pământ. Trebuia să recunosc că aveam nevoie de El. Înainte de toate